

Met de trein door de Nubische woestijn

Op wereldreis was ik in Khartoum, de hoofdstad van Soedan, de Noorse Mariya tegengekomen. Het klikte goed tussen ons en we besloten samen naar Europa te reizen. We kochten tickets voor de trein die dwars door de Nubische woestijn naar het Aswan stuwmeer zou gaan, waar we op de boot naar Egypte konden stappen.

Het was een oude trein met een stoomlocomotief en het voelde alsof we in de film 'Lawrence of Arabia' zaten. Er zat geen glas in de ramen en na een paar uur kon je niet meer zien wie zwart, bruin of blank was. Iedereen was grijsgeel geworden van het woestijnstof. In de trein hadden de meeste reizigers de lange Soedanese djellaba aan, die heel luchtig zit. Wij ook, want het was ver boven de dertig graden. Buiten snelde de vlakke woestijn aan ons voorbij, met hier en daar doornbosjes, kamelen en kleine dorpjes als slordig over het landschap uitgestrooide blokken van leem. De reis duurde de hele dag.

Op het heetst van de dag stopten we bij een grote watertoren om de locomotief bij te vullen. Zoals je wel ziet in western films. Er stond ook een grote ronde metalen watertank op de grond met een kraan. Iedereen stapte uit om zijn waterfles te vullen en het hoofd onder de kraan te houden. Grijsze hoofden herkrepen hun oorspronkelijke kleur.

Het was laat in de nacht dat we even buiten een dorpje aan het Aswan meer stopten. Er was geen perron en met onze reistassen sprongen Mariya en ik in het zand en sjokten met de andere passagiers door de nacht naar de vierkante huisjes. Er was alleen licht van de sterrenhemel, waartegen we het silhouet van een minaret zagen. Er was geen hotel, maar in een huis konden we een bed op het platte dak huren, tussen tientallen andere bedden met reisgenoten. In een hoek stonden een paar levensgrote Ali Baba kruiken met water om te drinken en een beetje over je gezicht te doen.

De volgende morgen verdrongen we ons met medepassagiers rond een gat in een lemen muur, waarachter een man kaartjes verkocht voor de boot die ons over het stuwmeer naar Egypte zou varen. De boot bleek te bestaan uit drie grote platbodems die aan elkaar gesjord waren als een groot dek, met een zonnetent er boven. De middelste boot had een motor en een stuurhuisje. Wij zochten een plekje vooraan om van het uitzicht en de koelte door het varen te kunnen genieten. Het zou weer een zeer hete dag worden. De boot vulde zich snel met mensen, bundels, tassen, koffers en enkele kippen in manden, tot er geen centimeter meer vrij was.

Er bleek naast het stuurhuis een kleine doucheruimte te zijn met uit het meer gepompt water. Wij moesten wachten op onze beurt en stapten toen, volledig gekleed in onze lange Arabische jurken, onder de douche om onszelf en onze kleren schoon te spoelen van zweet en woestijnstof. Weer buiten hoefden we maar tien minuten met gespreide armen in de warme wind te staan om volledig droog te worden. Het stuwmeer was toen nog niet zo oud en onderweg zagen we behalve veel water en watervogels hier en daar dode boomtoppen naar boven steken. In de verte waren de contouren van woestijnheuvels vaag zichtbaar. Aan boord heerste een gezellige drukte. Kinderen speelden overal en vrouwen deelden lekkere hapjes uit. Iedereen had kroeshaar, waardoor Mariya, met haar lange koperen manen, behoorlijk opviel. Sommige vrouwen kwamen naar haar toe om het sieraad van haar hoofd te voelen.

Tegen de avond kwamen we aan in Aswan, waar we van de Egyptische douane een voorkeursbehandeling kregen als enige toeristen. Met twee reistassen hadden we ook de

minste bagage bij ons. Daardoor waren we nog net op tijd voor de nachttrein naar Luxor, waar we de daaropvolgende dagen rondzwierven tussen de beroemde koningsgraven.

Uit het boek: 'Onderweg...Avonturen en Inzichten van een Wereldreiziger.'

Door: Sanatan de Jongh Swemer.